

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 8. veljače 2017. [\[Multimedia\]](#)

Nada – izvor uzajamne utjehe i mira (1 Sol 5, 14-18)

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Prošle srijede smo vidjeli kako Pavao, u Prvoj poslanici Solunjanima, potiče vjernike da ostanu ukorijenjeni u nadi uskrsnuća (usp. 5, 4-11) s onim lijepim riječima: „Uvijek ćemo biti s Gospodinom“ (4, 17). U istom kontekstu, Apostol pokazuje da kršćanska nada nije samo nešto osobno i nešto karakteristično za pojedinca, već ima zajedničkarski i crkveni karakter. Svi se mi nadamo, svi mi imamo nadu, također kao zajednica.

Zbog toga Pavao svoj pogled odmah proširuje na sve stvarnosti koje čine kršćansku zajednicu, tražeći od njih da mole jedna za drugu i da se uzajamno pomažu. Ali da se pomažu ne samo u potrebama, tolikim potrebama svakodnevnog života, već da jedna drugu pomažu i podupiru u nadi. Nije slučajno da Pavao polazi najprije od onih kojima je povjerena pastoralna odgovornost i pastoralno vođenje. Oni su prvi pozvani jačati nadu, i to ne zato što su bolji od drugih, već na temelju božanske službe koja daleko nadilazi njihove snage. Zbog toga oni imaju veoma veliku potrebu za poštivanjem, razumijevanjem i blagohotnom potporom sviju.

Naglasak je zatim stavljen na braći kojima prijete najveća opasnost da izgube nadu, da zapadnu u očaj. Neprestano do nam stižu vijesti o ljudima koji su potonuli u očaj i čini ružne stvari... Očaj ih navodi na tolike ružne stvari. Podsjeća se na one koji su obeshrabreni, one koji su slabi, one koji se osjećaju shrvanima pod teretom života i svojih grijeha i ne uspijevaju više ustati. U tim slučajevima, blizina i toplina cijele Crkve moraju biti još snažniji, brižni i puni ljubavi, i trebaju poprimiti fini oblik suosjećanja, koje ne znači imati sažaljenja prema nekome: suosjećati znači patiti s drugim, trpjeti s drugim, približiti se onome koji trpi; jedna riječ, jedno milovanje, ali koje dolazi od srca; to znači suosjećati s onim koji treba tješjenje i utjehu. To je silno važno: kršćanska nada ne može bez prave i konkretne ljubavi. Sâm Apostol narodâ u Poslanici Rimljanima progovara sa srcem na dlanu: „Mi jaki – koji imamo vjeru, nadu, i ne tište nas toliki problemi – treba da nosimo slabosti slabih, a ne da sebi ugađamo“ (15, 1). Treba nositi, nositi slabost drugih.

To svjedočanstvo, zatim, ne ostaje zatvoreno unutar granica kršćanske zajednice: odzvanja u svojoj svojoj snazi i vani, u društvenoj i građanskoj sredini, kao poziv da se ne grade zidovi, već mostovi, da se na zlo ne uzvraća zlom, da se zlo pobjeđuje dobrom, na uvredu odgovara opraštanjem – kršćanin nikada ne smije reći: platit ćeš ti meni!, nikada; to nije kršćanska gesta; uvreda se pobjeđuje opraštanjem –, da se živi u miru sa svima. To je Crkva! I to je ono što čini kršćanska nada, kad poprima crte odlučnosti i ujedno nježne ljubavi. Ljubav je snažna i nježna. Lijepo je to!

Tako možemo shvatiti da mi ne učimo sami nadati se. Nitko ne može sam naučiti nadati se. To nije moguće. Nada, da bi jačala, nužno treba „tijelo“, u kojem se razni članovi uzajamno podupiru i oživljavaju. To dakle znači da, ako se nadamo, to je zato što su nas mnoga naša braća i sestre naučili nadati se i održavati živom svoju nadu. A među njima se ističu mali, siromašni, jednostavni, marginalizirani. Da, jer ne poznaje nadu onaj tko se zatvara u vlastito blagostanje: taj nadu polaže isključivo u svoje blagostanje i to nije nada: to je relativna sigurnost; ne poznaje nadu onaj tko se zatvara u vlastito zadovoljstvo, kojem uvijek sve ide dobro u životu... Nadaju se naprotiv oni koji doživljavaju svaki dan kušnju, nesigurnost i vlastitu ograničenost. To su naša braća koja nam daju najljepše, najsnažnije svjedočanstvo, jer ostaju stameni u pouzdavanju u Gospodinu, znajući da, onkraj tuge, tlačenja i neizbježnosti smrti, zadnja riječ će biti njegova, a to će biti riječ milosrđa, života i mira. Onaj tko se nada, nada se da će jednoga dana čuti ove riječi: „Dođi, dođi k meni, brate; dođi, dođi k meni sestro, za svu vječnost“.

Dragi prijatelji, ako je – kao što smo rekli – prirodno boravište nade „tijelo“ u kojem vlada solidarnost, u slučaju kršćanske nade to tijelo je Crkva, dok je životni dah, duša te nade Duh Sveti. Bez Duha Svetoga ne može se imati nadu. Eto zašto nas apostol Pavao na kraju poziva da mu se stalno molimo. Ako nije lako vjerovati, još je teže nadati se. Teže je nadati se nego vjerovati, to je teže. Ali kad Duh Sveti prebiva u našim srcima, On nam pomaže shvatiti da se ne trebamo bojati, da je Gospodin blizu i da se brine za nas; i on je taj koji oblikuju naše zajednice, u neprolaznoj Pedesetnici, kao žive znakove nade za ljudsku obitelj. Hvala!

APELI

Jučer je u Osaki, u Japanu, blaženim proglašen Justo Takayama Ukon, vjernik laik iz Japana, koji je umro mučeničkom smrću u Manili 1615. Ne pristajući na kompromise, odrekao se časti i udobnosti prihvativši poniženje i izgon. Ostao je vjeran Kristu i evanđelju; zbog toga predstavlja divni primjer postojanosti u vjeri i posvećivanju u ljubavi.

Danas se slavi Dan molitve i razmišljanja protiv trgovine ljudima, koji je ove godine posebno posvećen djeci i mladima. Upućujem izraze ohrabrenja onima koji na različite načine pomažu porobljenim i zlostavljanim maloljetnicima da se oslobode od toga tlačenja. Nadam se da će se svi kojima je povjerena vlast odlučno boriti protiv te rane i biti glasnogovornici naše najmanje braće, ponižene u njihovu dostojanstvu. Treba učiniti sve napore kako bi se suzbio taj sramotni i

nepodnošljivi zločin.

Sljedeće subote, na spomendan Gospe Lurdske, slavi se 25. Svjetski dan bolesnika. Glavna proslava održat će se u Lurdu, a predsjedat će joj kardinal državni tajnik. Pozivam vas na molitvu, po zagovoru naše Svete Majke, za sve bolesne, posebno one koji boluju od najtežih bolesti i koji su sami, kao i za sve one koji se brinu za njih.

Vraćam se još jednom proslavi Dana molitve i razmišljanja protiv trgovine ljudima, koji se obilježava danas, jer je danas blagdan sv. Josephine Bakhite [pokazuje knjižicu koja govori o njoj]. Ta mlada ropkinja iz Afrike, zlostavljana, ponižavana, nije izgubila nadu i nastavila je vjerovati, a završila je kao migrant u Europi. I tu je čula Gospodinov poziv i postala redovnica. Molimo se sv. Josephini Bakhiti za sve migrante, izbjeglice, izrabljivane koji toliko mnogo pate.

A govoreći o protjeranim, izrabljivanim migrantima želim se danas pomoliti s vama na poseban način za našu braću i sestre pripadnike naroda Rohingya: protjerani iz Mjanmara, lutaju od jednog mjesta do drugog, jer ih ne žele... To su dobri, mirni ljudi. Nisu kršćani, ali su dobri, oni su naša braća i sestre! Pate već godinama. Bili su mučeni, ubijani, samo zato što se drže svojih tradicija, svoje muslimanske vjere. Molimo za njih. Pozivam vas da se molite za njih Ocu našem koji je na nebesima. Pomolimo se svi zajedno za našu braću i sestre pripadnike naroda Rohingya. „Oče naš...“.

Sveta Josephine Bakhita moli za nas. Molim jedan pljesak za sv. Josephinu Bakhitu!